

благодѣнія, кои то ти в струвала, когатоси былъ болнавъ.

Хунсъ. О мой любезный Хансе! зеръ ты мыслишь, че менѣ не в тешко, дѣто съмъ отреденъ за това жалостно; дѣло но що знаѣж! ако не погубимъ неѣж, то щемъ нѣи двама да платимъ съглавыть си, а ней неще помогнемъ нищо. Голосъ подиръ кашѣтѣ смърть пакъ ще ѣж тѣрси, и ако ѣж намѣри, той ще ѣж убіе, — а друго знаеши че ни в заповѣдалъ, да и извадимъ очитѣ, и даму ги занесемъ за увѣреніе, че в погубена.

Хансъ. Та нищо затова нѣи пакъ можемъ да ѣж оставимъ живѣж.

Хунсъ. Е какъ?

Хансъ. Ето тѣй: да ѣж заведемъ въ нѣкоѣж пустынь, па да ни ся закълне, какъ никогини не ще излѣзе отъ горѣ-тѣж; ачи тогава мѣсто неѣж да убіемъ твое-то куче, и да му извадимъ очитѣ, па да ги занесемъ на Голоса. Той отъ ярость неще можа даго сапикаса, нито пѣжкъ ще му дойде на умъ, че го лѣстимъ.

Хунсъ. Ето го сега, какво хуртува, да убіемъ мое-то куче.

Хансъ. Видиши, — тебѣ ты мило, да убіеши куче-то си, а помисли, какъ ще бѣде и на двама ни тешко и претешко до последны-тѣ часъ на животь-тѣ ни, когикаѣ ся промислимъ, че смы убии нашѣ-тѣж милостивѣж Графица и нейно-то чедо, наши-тѣж молодой Графъ, като невинны души; промисли ся и повече цѣни тѣжи жалостня майкѣж съ това невинно детенце, нежели. . . .

Хунсъ. О любезный мой, вѣрвай че ни най малко не съмъ противенъ на това. Само единъ